

De grote bonte specht

Laatst heb ik u verteld over die zwerm puttertjes. Ik wilde die vogeltjes graag nog een keer zien. Dus vandaag was ik weer in de natuurtuin. Ik zat op een bankje, stilletjes te wachten. Het was behoorlijk koud. De puttertjes lieten zich niet zien. Na een kwartier had ik het zo koud dat ik niet langer stil kon blijven zitten. Ik besloot om naar huis te gaan. Terwijl ik terug liep langs de vijver, hoorde ik uit het bos het geluid van een paar harde klappen. “Pok, pok”. Nog eens “pok, pok”. Even stil, toen nog eens “pok”. Was daar iemand hout aan het hakken? Dat mocht toch niet? Maar al was dat zo, wat kon ik daar aan doen? Zeggen dat het niet mocht? Wie zou zich iets van mij aantrekken? Ik was geen politiemann of BOA. “Pok, pok”. Toch wilde ik weten wat er aan de hand was. Maar voorzichtig, Haas. Je weet niet wat voor types dit doen. Geruisloos schuifelde ik als een oud mannetje over het pad, het bos in, op het geluid af. Dat is niet moeilijk hoor, als je een oud mannetje bent.

“Pok”. Ik was al dichterbij. “Pok, pok”. Nu was ik vlakbij. “Pok”, schuin boven me. Ik stond doodstil. “Pok, pok”. Daar zat de houthakker. Een grote bonte specht. Geconcentreerd bezig een nestkastje voor mezen stuk te hakken. Een goede klankkast, zo’n nestkastje. Even dacht ik “niet ingrijpen Haas. Laat de natuur haar gang gaan”. Maar toen dacht ik aan de mensen die dit kastje hadden gemaakt en opgehangen, speciaal voor de mezen. Ik dacht aan de mezen. Die hebben straks geen plek voor hun nest. Dit kon ik niet toelaten. “Hé, hou daar eens mee op!” riep ik. De specht stopte even. Toen “pok”. Ik werd kwaad. “Jij daar! Gevleugelde hooligan! Ben je helemaal gek! Ophouden daarmee! Nu! Dat is jouw huis niet! Wegwezen!” De specht stopte met hakken. Hij keek me aan maar bleef rustig zitten. “Pok”. Ik kookte. Die specht was, met het Vlaamse gajes, het schorem van het bos. Ik greep een tak van de grond en zwaaide er mee in de lucht. “Ophouden, zwart-wit krakerstuig. Stoppen, of ik zal je!” De stok was veel te kort om bij het kastje te komen. Toch maakte dit indruk op de specht. Hij koos het hazenpad.

Ik haalde diep adem. De boosheid zakte weg. Ik voelde mij trots op mezelf. Haas, goed gedaan. Daar kon een agent of BOA nog wat van leren. De schade aan de nestkast viel mee. Kordate optreden helpt. Tevreden stapte ik het bos uit, de Zandkampweg op. Naar huis toe. Toen ik de hoogspanningsmast passeerde, hoorde ik achter me “Pok. Pok”.

Adriaan de Haas